

RECULL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2022

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

Hostalric, 23 d'abril de 2022

Ajuntament
d'Hostalric

índex

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

El collaret màgic

Marta López Pedro (categoria infantil A1)

L'illa dels pirates

Joana Tusell Marpons (categoria infantil A1 - accèssit)

Elphaba Hatt, prova un esport

Munsa Serra Llach (categoria infantil A2)

Genequè?

Violeta Lafuente Brugada (categoria infantil A2 - accèssit)

L'aneguet

Elsa Gutiérrez Alexoae (categoria juvenil B1)

El monstre i la cura

Arnau Río-Valle Paricio (categoria juvenil B2)

No hi pugis amb mi

Ferran Cros Ramió (categoria juvenil B3)

Klimt

Joan Carles Gonzalez Pujalte (categoria adult C)

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

L'abraçada de la mare

Clara Barcons Camps (categoria infantil A2)

Innocència

Clara Antón Jiménez (categoria juvenil B2)

El dinar del meu 12è aniversari

Martí Osuna Saavedra (categoria juvenil B3)

La bellesa

Jaume Piquet Alcazar (categoria adult C)

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A1.

Títol: El collaret màgic

Autora: Marta López Pedro

EL COLLARET

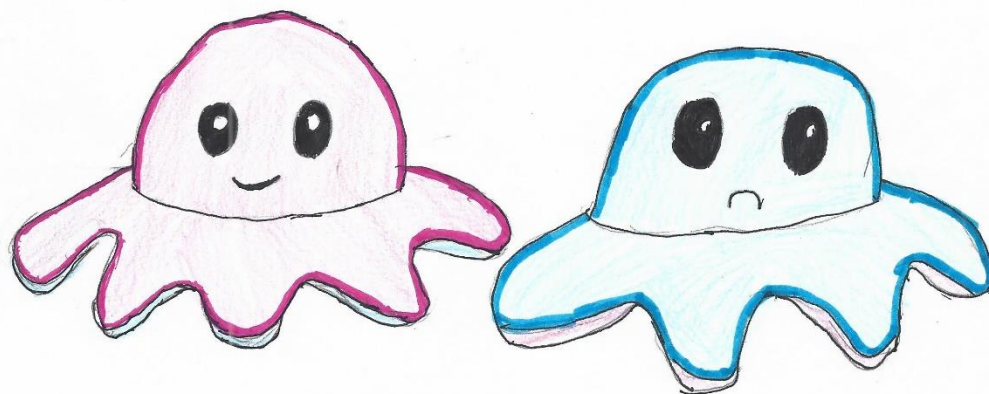
MAGIC

PSEUDONIM

PULPITO
REVERSIBLE

Hola me llamo pulpito reversible
y sabes porque me llamo asi porque
cada vez que hablan mal de mi
cambio de cara.

Espero que nos guste mi cuento
me lo he trabajado mucho adios.

EL COLLARET MÀGIC

Hi havia una vegada en una caseta a prop del bosc que hi vivia la Martina i el seu pare que es deia Daniel. Un dia la Martina va voler anar a passejar pel bosc. De lluny, entre les fulles d'un arbre, va veure una cosa tan brillant i lluent com el sol. Mentre observava allo va sentir una fada que li deia a cau d'orella:

- Ves a per ella, t'esta esperant. Quan es va apropar va veure que era un collaret. Al costat hi havia una nota que posava:

tinc 12 perles per tant 12

DESITJOS
utilitza'm bé primer arranca una perla del collaret i tirala al terra ja veuràs al que passa.

La Martina va demanar un desig
— Desitjo, desitjo... tenir un gos!!!

va tirar la perla a terra i XXAAASSS!!!

La Martina no s'ho esperava, d'on havia tirat la perla fins el cel hi havia un raig de llum. En aquell moment va apareixia un gos de la seva raza preperida un golden retriever. En un altre desig va demanar tornar a veure a la seva mare que havia mort i XXAAASSS!!! La seva mare va apareixer i es van fer una abraçada molt gran i va gastar un desig i un altre i un altre... Ara només li quedava un desig i quan estava apunt de gastar l'últim desig es va donar compte que també havia escrit per darrere de la nota:

Si gastes tots els desitjos,
tots els que has dit abans desapareixeran

COMPTE!!!

Pulpito reversible

ella no volia que els seus desitjos
s'annessin pero ella era molt astuta va
dir:

- desitjo, desitjo que els meus desigos no
s'envagin. Aquell moment la torre de
llum es va fer mes lluent deixant
casi cega a la Martina pero va
valdre la pena perque ni la seva mare
ni el seu gos va desapareixer va fer
un salt d'alegria i li va explicar tot al
seu pare. I conte contat aquest conte ja
s'ha acabat.

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A1 (accèssit).

Títol: L'illa dels pirates

Autora: Joana Tusell Marpons

L'ILLA DELS PIRATES

Fa molts i molts anys a l'illa dels pirates hi passaven coses estranyes. E ls tresors dels pirates desapareixien i totes les monedes també.

Elavors tots els pirates van decidir solucionar-ho. Van decidir que farien guàrdia per tota l'illa.

Aleshores, un grup de pirates va decidir que anirien pel nord de l'illa, uns altres per l'est, els altres per l'oest, el penúltim grup pel sud i l'últim es quedaria a fer guàrdia a la cova dels tresors per si tornava el lladre.

Més tard, el grup del nord van trobar petjades i una mica més enllà van trobar un collaret de perles.

Seguidament, el grup de l'est van trobar un tresor.

A continuació, el grup del sud van trobar monedes pel terra.

Elavors el de l'est, una espasa.

Tots es van reunir a la cova dels tresors. I van

Amosj

dir el que havien trobat. Gràcies això, a un grup de pirates, se'ls va acudir posar una tanca al voltant de la cova dels tresors. Però no va funcionar. Aleshores el capità d'un grup va decidir fer guardia davant de la cova totes les nits i això va funcionar.

Resulta que eren un grup nou de pirates.

A conseqüència d'això, als altres grups de pirates els van oferir si volien unir-se al grup de l'illa dels pirates. I aquest grup de pirates nou van dir que sí.

I com he contat aquest conte ja s'ha acabat.

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A2.

Títol: Elphaba Hatt, prova un esport

Autora: Muntsa Serra Llach

Un dimarts a la tarda a classe d'educació física vaig escoltar a la meva millor amiga, la Laia Bloom, que després de classe anava a fer patinatge.

- A les 17:00 h tinc patinatge- va dir la Laia.
- Pati... què?- vaig dir jo despistada.
- Patinatge és un esport on aprens a patinar amb patins i fas un ball que et monten les monitores.

Perdoneu lectors, em presento, sóc l'Elphaba Hatt i sóc meitat bruixa meitat maga i tinc una germana que es diu Globa Hatt, una mare que es diu Glinda Hatt i un pare que es diu Albus Hatt.

Quan vaig arribar a casa, li vaig comentar a la meva mare el que havia dit la Laia i em va dir que no en tenia ni idea. El pare em va dir el mateix, llavors vaig anar corrents a la meva habitació a consultar-ho per l'ordinador màgic que tenim a l'escriptori. Deia que era un "esport" que volia dir que es feien exercicis per tenir més bona salut.

L'endemà a l'escola li vaig preguntar a la mare si podia provar un esport.

- Mare, que puc provar de fer un esport?- li vaig preguntar una mica nerviosa.
- I tant filla! Et puc apuntar a fer pocions corrent, a volar amb l'escombra...- va dir la mare tota decidida.
- Sí, però m'agradaria provar alguna cosa diferent com el patinatge- li vaig dir una mica espantada pel que em diria.
- Què és el patinatge?- va respondre la mare tota dubtosa.
- És un esport típic dels humans que es tracta de fer un ball amb patins- vaig dir jo tota contenta.
- D'acord, ara vaig de seguida a apuntar-te amb l'ordinador màgic- va dir ella tota emocionada.

Al cap d'unes hores ...

- Ja t'he apuntat a patinatge!- va dir la mare amb un somriure radiant.
- Moltes gràcies mare, què haig de portar?- vaig dir tota contenta.
- Uns patins, roba còmoda i una ampolla d'aigua- va dir la mare.

- Una pregunta, d'on traiem els patins?- vaig dir molt dubtosa.
- Això rai, ara li dic al pare que amb la seva vareta et faci aparèixer uns patins- va dir la mare.
- El pare va treure la vareta i va fer aparèixer els patins. El pare és un mag i en sap molt d'això.
- Si vols pots començar demà- va dir la mare.
- D'acord, estic molt contenta- vaig dir jo molt il.lusionada.

L'endemà li vaig comentar a la Laia que m'havia apuntat a patinatge:

- Laia saps què?- vaig dir tota contenta.
- No,...- va dir la Laia confosa.
- M'he apuntat a patinatge- vaig dir molt i molt contenta.
- Estupendu!!!! Estarem juntes!!!!-va dir la Laia molt emocionada.

Ella també estava tan emocionada com jo.

A les 17:00 h vaig anar amb la mare i la Laia cap a patinatge. Vaig començar amb molta por i vaig caure cinc-cents cops. Vaig practicar i practicar cada cop més i després vaig aconseguir de fer la cadireta i poder córrer una mica. Quan em va venir a buscar el pare li vaig explicar:

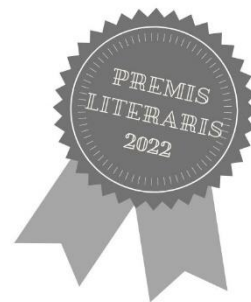
- Què tal ha anat el patinatge Elphaba?- va dir el pare content.
- Doncs...- vaig dir jo posant una mica d'emoció.
- "EL PATINATGE ÉS GENIAL"- vaig dir jo tan contenta d'haver trobat el que m'apassiona.

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

INFANTIL A2 (accèssit).

Títol: **Genequè?**

Autora: Violeta Lafuente Brugada

Tot va començar un dia normal de maig, jo anava caminant per a l'institut i de sobte just abans de travessar el carrer una veu femenina comença a cridar.

-Ajuda, hi ha algú.(Se sent dins de les escombraries)

Em vaig acostar i a l'obrir la tapa de sobte vaig veure una noia de 14 anys aproximadament.

-Hey, que fas aquí?(li vaig preguntar)

-Doncs...(Nerviosa)

-Anava a l'insti i m'he entrebancat.

-Oh, jo també hi vaig, vols que t'acompanyi, per no caure altre cop??

-D'acord, però no sé el teu nom.

-Jo em dic Noah, i tu?

-Jo Abril.

Quan vàrem arribar ens van separar, ella era un any més petita, jo tenia quinze anys . Aquell dia vam fer una sortida amb els de 3r, a la universitat de Barcelona.

Ens quedarem tota la setmana, de dilluns a divendres, a la residència d'estudiants, que hi havia a prop. Era especial i necessitava grups per anar a dormir i al meu grup ens faltava una persona. Quan vaig pujar al bus no trobava lloc fins que vaig veure un seient .Estava buit i la veritat no em vaig imaginar i tampoc se'm va passar pel cap que qui estaria asseguda a l'altre seient ,seria l'Abril.

-Ho, hola Abril.

-Hola Noah, veritat?

-Si, em puc asseure aquí?

-És clar que si.

Durant tot el viatge vàrem estar parlant i li vaig preguntar si volia venir al meu grup, per dormir a la residència d'estudiants i per sort va dir-me que si. Quan vam arribar ho vaig comentar als meus companys i em van dir que genial. Al meu grup hi havia en Jan, la Miriam, l'Àlex i jo.

Quan vàrem arribar ,allò era immens, els guies ens varen indicar les habitacions i tots els llocs que podem visitar. El primer dia vàrem preparar-ho tot i quan va arribar la nit...

-Voleu anar a fer un tom? (Va dir en Jan)

-No gràcies (vam dir jo i l'Abril a la vegada)

-Ok doncs us deixem sols.!!!

Quan se'n van anar a l'habitació hi havia un silenci absolut fins que l'Abril es va acostar a mi i em va preguntar...

-Tu què ets??? o sigui, em refereixo, si ets noi o noia, per què per la teva imatge no ho sabria jutjar.

-Doncs la veritat és que sóc una persona no binària...

-Oh, gràcies per dir-m'ho.

I en un tancar i obrir d'ulls, l'Abril se'm va acostar i em va fer un petó, jo la vaig seguir sense dir res i quan vàrem acabar ens vam mirar i em va dir...

-Jo que soc...??

-Tu ets el que sentis...!!

-Però si tothom m'agrada que soc?

-Tu ets pansexual.

I just quan vaig acabar de dir-li em va fer un petó a la galta i em va dir...

-Vols sortit amb mi?

-Siiii, li vaig dir jo, mentre l'abraçava.

I just varen arribar tots.

-Oh!!! millor us deixem sols?

-No, no, passeu, passeu.!!!

Els hi vàrem explicar tot i al dia següent va ser brutal, més ben dit un dels millors dies de quart d'ESO...

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B1.

Títol: L'aneguet

Autora: Elsa Gutiérrez Alexoae

Era estiu, i en una granja, a prop del riu, estava la senyora ànega, que com cada any es dedicava a incubar els ous que havia posat. Aquest any va posar cinc ous, i com totes les ànegues, estava desitjosa de que els aneguets trenquessin la closca de l'ou, i així poder veure per fi a les seves cries.

El moment que tant esperava va arribar, i com la senyora ànega estava tan il·lusionada va decidir anar a cridar a totes els seus amics ànecs i amigues ànegues. Quan va arribar després d'anar a buscar a totes les ànegues i ànecs del corral, va veure que encara no s'havia obert del tot el primer ou, i així doncs tots els ànecs i ànegues es van quedar expectants esperant a que s'obris ja l'ou, però desgraciadament quan es va obrir per fi, la senyora ànega va veure que no era com ella s'esperava que fos, era un aneguet amb les plomes de color gris, molt gran i llargarut, i amb un bec i unes potes fosques. Quan van néixer els altres aneguets, va tenir la mateixa sort que amb el primer, però encara quedava l'últim ou i la senyora ànega tenia l'esperança de que fos un aneguet bonic i d'un color groguenc, per així poder presumir de l'aneguet tan bonic que tenia, davant de la resta de les ànegues, ja que tots els any, la que tenia els aneguets més bonics era la Júlia, una ànega amb molta sort, però en canvi ella sempre va tenir uns aneguets lletjos i res de bonics, però al veure la sort que havia tingut amb els altres, va perdre tota l'esperança. Finalment quan va sortir l'últim aneguet de l'ou la senyora ànega li va donar una alegria al veure que els seus desitjos s'havien complert, ja que era un preciós aneguet petit i de color groguenc.

Al cap d'unes setmanes més tard després del naixement, els germans de Narcís (que era el nom que havien decidit posar-li a l'aneguet més bonic, ja que era d'un color groguenc, i tan bonic com els narcisos) van començar a notar la diferencia de comportament de la seva mare i de tot el corral amb Narcís i amb ells, i també començaven a notar que tots volien més a Narcís que a ells. Però un dia Narcís va començar a no conformar-se amb res, i a demanar cada cop més i més coses, i a creure's el millor ànec que hi havia, i feia sentir malament a tots els ànec i ànegues del corral dient-los les imperfeccions que tenien i dient que mai arribarien a ser igual de bonics que ell, i això va emportar a que tots s'enfadessin amb el Narcís, i a no prestar-li més atenció. Un dia cansat de que ningú el valorés i que ja no li fessin cas, va decidir marxar deixant clar que s'aniria a un lloc on tots fossin igual de bonics que ell i que el valoressin,

aquesta notícia va alegrar a molts ànecs, entre ells els seus germans i la resta d'ànecs del corral, a tots menys a la senyora ànega, ja que ella l'estimava molt, encara que fos un ànec arrogant i molt presumit.

Després d'una bona estona caminant el Narcís va arribar a una altra granja, on una anciana el va recollir a l'entrada. Era una dona molt amable i afectuosa, però des del punt de vista de l'aneguet, era una dona lletja i poc atenta. El Narcís es va quedar alguns dies, i com sempre no es conformava amb res, no menjava el que la anciana li donava, i no es conformava amb l'atenció que li prestava, i es clar el pitjor per a l'aneguet era lo lletja que era. Al final l'aneguet se'n va anar enfadat per no haver pogut trobar el seu lloc.

El Narcís després d'una llarga estona caminant va trobar per fi un llac amb uns meravellosos i elegants cignes banyant-se en un llac, i va pensar que per fi havia trobat el lloc indicat per a ell. L'aneguet va avançar una mica nerviós, ja que per fi havia trobat un lloc on tots fossin iguals que ell. L'aneguet va preguntar si es podria banyar amb ells, però ells li van contestar que es clar que no. L'aneguet sorprès per la seva resposta, els va preguntar que per què, ja que ell era un ànec tan bonic com ells. Els cignes es van començar a riure com bojós, i li van dir que mires el seu reflex en l'aigua del llac. Al mirar-se en l'aigua del llac, el Narcís es va quedar horroritzat al veure que s'estava transformant poc a poc en un ànec lleig i brut.

Els cignes després d'haver-sen rigut una bona estona se'n van anar, i el Narcís es va quedar una bona estona pensant, va veure que el que li havien fet ara els cignes a ell era el mateix que ell portava fent tota la seva vida a tot aquell que l'envoltava, i també va veure que per culpa de haver sigut tan dolent amb tots s'havia quedat sol, i sense ningú.

Uns dies després l'aneguet disposat a ser un millor ànec i a portar-se bé amb els altres, va decidir tornar al corral on va néixer. Quan va arribar, ningú es va alegrar de la seva tornada excepte la seva mare. Al principi no el va reconèixer, ja que s'havia transformat en un ànec lleig i brut, però al final es van donar una forta abraçada. L'aneguet al veure als seus germans, es va donar conte de que havien canviat molt, ara eren uns ànecs bonics i madurs, i com que sempre havien sigut molt bons amb ell també li van donar una forta abraçada. Al cap d'unes setmanes, el Narcís va passar a ser un ànec admirat per tot el corral, ja que es va guanyar la confiança de tots, i es va convertir en un ànec molt bo i amable.

Uns anys després el Narcís es va enamorar, i es va casar amb una ànega molt bonica, i un dia l'aneguet es va convertir en pare, ja que la seva dona havia posat cinc ous. El dia en el que van néixer els aneguets va passar una cosa molt curiosa, els quatre primers aneguets que van néixer eren molt lletjos, però l'últim era un aneguet molt bonic (lectors, això no us sona de res ?)

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B2.

Títol: El monstre i la cura

Autor: Arnau Río-Valle Paricio

L'Akil era un noi de catorze anys d'una petita aldea de l'Antic Egipte. Tenia els cabells negres com el carbó, els ulls d'un blau cel molt intens i la pell color canyella i faccions marcades. Era alt i tenia ossos prims.

Un dia d'estiu, en què el sol escalfava d'allò més, va sentir la seva mare que vomitava i s'hi va acostar, la mare feia mesos que lluitava contra una malaltia molt greu i s'havia agreujat. Vomitava sang. Preocupat l'Akil va dir a la seva mare que havien d'anar a l'hospital i ella mirant-lo desesperada li va dir que sí i es va agafar al braç del seu fill.

Tots dos van enfilem el camí cap a on hi havia la consulta del doctor Kamuzu, vell amic de la família. En Kamuzu amb cara de preocupació va explicar a l'Akil que per curar la malaltia de la mare només hi havia una opció. Havia de trobar una planta anomenada *Arbre de Josuè* i agafar-ne l'aigua que conté la saba. Aquella planta, però, no era autòctona de la zona i només la podia trobar a molts quilòmetres del poble i a més estavaprotegida per un monstre assassí. L'Akil tot i sentir les paraules del doctor ho tenia clar, la seva mare era el que més l'importava, aniria per la planta i mataria al monstre. En Kamuzu en veure'l tan decidit li donà un últim consell:

-El teu oncle Mensah, a qui conec des que érem petits, potser et pot ajudar. Ell fa molts anys que es mou entre la màgia i la realitat, és un bon xaman, parla amb ell-.

En Mensah en sentir les paraules del seu nebot, s'alçà i començà a donar voltes per l'habitació preocupat, cavil·lava amb veu alta, finalment parlà.

Li indicà la ruta que havia de seguir per arribar a la zona on trobaria la planta i el monstre, i li desitjà sort perquè sabia molt bé que el seu nebot s'enfrontava a una aventura molt perillosa i de la qual cap havia tornat. Abans de marxar li donà herbes curatives i menjar perquè tingués queviures pel viatge.

El primer dia d'aventura, quan ja enfosquia va decidir que havia de considerar un lloc per fer nit, donat que la majoria de bestioles que vivien al bosc es movien durant la nit. Així, es va refugiar en una cova. S'adormí ràpidament, i, tot i que tenia fred i por, estava convençut que ho aconseguiria.

Els dies vinents passaran relativament tranquils, l'Akil anava avançant per pobles i boscos, i les ganes d'ajudar la seva mare li donaven forces per a continuar endavant.

Un bon dia, a un clar d'un bosc al costat d'un gorg es creuà amb un centaure. L'Akil no n'havia vist mai cap amb els seus ulls, però ho havia llegit en llibres i n'havia sentit històries que explicaven els savis del poble.

-Bon dia, jove aventurer, que hi fas, en un lloc com aquest, tan lluny de casa? T'has perdut?-

-No- contestà l'Akil amb sorpresa- -Estic cercant una planta anomenada *Arbre de Josuè*-

-Ah, un altre que ho intenta...- digué en veu baixa el centaure -Com ja sabràs, aquest monstre ha matat molta gent, com t'ho faràs per defensar-te?-

-Doncs no hi havia pensat. Saps on puc aconseguir una arma? -va preguntar l'Akil.

-Mira com que m'has caigut bé i resulta que estic força avorrit et proposo un joc. Jugarema correuita. Si m'atrapes en menys de deu minuts, jo et regalaré el meu arc, el meu carcaix i totes les meves fletxes. T'animes?-

-Som-hi -digué l'Akil

El centaure, amb les seves potes de cavall, corria molt de pressa. Però l'Akil era molt astut... El centaure caminava d'esquenes cap a una paret natural feta de cactus.

L'Akil aprofitant la situació va seguir-lo i va aconseguir que el centaure xoqués contra laparet, aquest, a terra, començà a donar coces contra la paret, fet que aprofità l'Akil per tocar-lo. El centaure en veure la perícia del jove Akil i enfadat per haver perdut li digué:

-Ets intel·ligent, jove viatger, però s'ha de dir que no esperava aquest tracte de tu. Igualment, t'he fet una promesa. Agafa tot això, i marxa abans que me'n penedeixi.-

L'Akil va obeir i va recollir-ho tot i sortir corrents... Aquella nit, va estar practicant amb l'arc contra un tronc de fusta, i després amb objectius més petits, com pedres i fulles.

El següent dia, l'Akil es va trobar un sàtir, qui li va parlar així: -Que hi fa, un noi tan jove com tu aquí?-

-Estic buscant una planta, *l'arbre de Josuè*, custodiat per una criatura. -va respondre l'Akil.

-Ah, crec que ja sé de quina criatura em parles... Saps que ha matat a molta gent? -Va direl sàtir. -Si, soc conscient del perill, però necessito trobar-la, la meva mare està molt malalta i aquesta planta és l'únic remei que la pot curar -va respondre l'Akil

-Ah... Què et semblaria portar-li una ofrena, potser així no et farà res? -va proposar el sàtir -No hi havia pensat, bona idea.-va alabar l'Akil.

-Jo si vols et puc donar aquesta ampolla de vi -va dir el sàtir mentre li ensenyava-, però te l'hauràs de guanyar. Veig que duus un arc i unes fletxes. Et proposo un repte. Si aconseguixes tocar amb una fletxa aquella fulla d'allà baix et podràs endur l'ampolla devi-. Va dir el sàtir mentre assenyalava la fulla.

-Fet.- Li va respondre l'Akil. Així doncs, l'Akil agafà l'arc, i preparà la fletxa, va tensarla corda, va apuntar, i quan tenia la fulla a tir va disparar. El sàtir, quan l'Akil va disparar, va moure la fulla molt ràpid, i va començar a riure.

-Ha, ha, ha, no l'has encertat...-va burlar-se el sàtir.

-Ah, no? -Va preguntar l'Akil. Al segon, una fletxa travessava el coll del sàtir

-T'ho has ben merescut per burlar-te dels altres. -Va dir l'Akil mentre agafava l'ampollade vi del moribund sàtir.

Els dies següents, no va passar res, fins que un bon dia, es va creuar amb un griu, queanava amb una bossa. Aquesta bèstia li va dir: -Que hi fa un humà, per aquestes contradades?

-Va preguntar el griu -Busco la planta custodiada pel monstre, ja que la necessito percurar la meva mare. -Va respondre l'Akil

-Aquesta planta, no serà l'*Arbre de Josuè*, oi? -Va preguntar el griu

L'Akil assentí, i després el griu li digué: -Suposo que necessites l'aigua de la saba... Saps que a dins de la fulla, un cop tallada, només aguanta un parell d'hores? Per mantenir-la fresca necessites extreure-la de la fulla, i és molt dura, a més de necessitar algun petit poto alguna cosa així. – El va informar el griu.

-Doncs no ho sabia... Saps on puc aconseguir aquestes dues coses? -Va preguntar l'Akil

-Sí, et proposo un combat. Lluitarem a mort, si em guanyes et podràs endur aquesta bossaon tens tot el que necessites i podràs fer servir les meves urpes per tallar la fulla.

-Va direl griu -Accepto. -Va dir l'Akil tot i que era conscient del gran perill que corria acceptantun combat a mort...

El griu va començar a volar, i l'Akil que havia llegit llibres que parlaven sobre les bèsties que habiten la Terra va preparar una estratègia per a guanyar-lo. L'objectiu era ferir-lo per tal de fer-lo baixar i poder esguinçar-lo.

Quan va treure l'arc i va disparar, el griu es va moure ràpidament i va fallar. Llavors

aquest aprofità per atacar-lo, però també va fallar. Mentre rodolava per terra l'Akil va preparar l'arc i tornà a disparar. Aquest cop sí, el tocà just a l'ala. La sang va començar arajar, però, tot i això, el griu tornà a atacar a l'Akil. Aconseguí ferir de gravetat al noi, que llançà un crit de dolor i amb ràbia tornà a disparar, encertant el cor del griu.

L'Akil utilitzà les plantes medicinals que el seu oncle Mensah li havia donat pel viatge. En aplicar-se-les notà com el braç li cremava, però sabia que ho havia de fer. Després esgirà per veure el griu mort a terra.

Es va apropar cap a la bossa, per agafar el pot, en acabat es va apropar al griu, necessitava una urpa seva.

Al cap de dos dies caminant, va arribar a un prat. El cel havia canviat de tonalitat i sabia que anava per bon camí perquè es començà a trobar cadàvers al voltant del camí.

Així es posà en alerta i preparà l'arc a la mà dreta i a l'esquerra la botella del sàtir, per fer l'ofrena al monstre.

Al cap d'uns metres, aparegué davant dels seus ulls un ésser fascinant. Tenia cap de dona, cos de lleó i ales d'ocell. Era un esfínx! L'Akil ho tenia clar, però així i tot es va posar en alerta. L'esfínx se'l mirà i li digué: - Bon dia, viatger, benvingut a les meves terres. Respon aquesta endevinalla. Si proves de fugir, falles l'endevinalla o passen els cinc minuts sense que la responguis et mataré. En canvi, si l'encertes, et deixaré passar a buscar la planta que tant desitges. L'endevinalla diu així: voltes i voltes dono sense cansar-me, però si no bec, no trigo a aturar-me.- L'Akil, estava en xoc, no obstant això, volia intentar-ho. Ho havia de fer després de tot el que havia viscut. Al cap d'una estonava sentir: -Et queden dos minuts.- L'Akil no s'ho podia creure, tanmateix va seguir pensant.

- Un minut. -Va dir l'esfínx.- No podia ser, l'Akil estava cada cop més nerviós. - Trenta segons. -Va dir l'esfínx. Era impossible. - Deu. -Va dir l'esfínx. L'Akil va pensar, malgrat tot, no sabia que dir, i l'esfínx anava comptant els segons de vida que li quedaven.- Cinc. -Va dir l'esfínx.

I llavors, com un miracle, li va venir una idea al cap.

-És el molí d'aigua! -Va cridar l'Akil

L'esfínx el va mirar, com avaluant si donar la resposta correcta o no, i llavors va preguntar: -Per què?- -Perquè el molí d'aigua es mou tot el dia, però si no hi ha aigua no es pot moure. -Va respondre l'Akil aquest cop més segur. -Correcte...-Va dir l'esfínx en to despectiu.- Passa, agafa tu mateix les fulles i a més a més quan estiguis et portaré fins a casa. T'ho has guanyat. -Gràcies. -Va dir l'Akil

Llavors, va anar cap a l'arbre i va tallar la fulla amb l'urpa del griu. Quan va aconseguir que sortís la saba, la va posar al pot fins a omplir-lo. En acabà li va dir a l'esfinx.

L'esfinx es va ajupir, permetent a l'Akil pujar al seu llom i empenyé el vol seguint les ordres que l'Akil, i en deu minuts van arribar a l'aldea.

-Akil! -Es va sorprendre en Kamuzu al veure'l.

-Ràpid!- Va dir l'Akil mentre donava a en Kamuzu el pot amb l'aigua de *l'arbre de Josuè*. En Kamuzu va anar cap a dins, i al cap d'uns minuts va demanar a l'Akil que passés a veure la seva mare. En Kamuzu tenia bones notícies, la mare de l'Akil viuria, però encara trigaria uns dies a despertar.

L'Akil no s'ho podia creure, tota la família i els veïns de l'aldea ploraven de felicitat. Aquella mateixa nit, a la casa familiar se celebrà una gran festa, tothom l'abraçava i cridaven el seu nom. L'Akil no podia ser més feliç, ho havia aconseguit, havia aconseguit salvar la seva estimada mare.

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

JUVENIL B3.

Títol: No hi pugis amb mi

Autor: Ferran Cros Ramió

Condueixo, condueixo en direcció al que sigui que és la mort. Ja toca. Jo, en Godofredo molt he esperat, molt he aguantat.

Un podria pensar-se que anar de dret cap a la teva fi de forma voluntària pot ser desesperant i tenir el cap ple de dubtes, o també es podria pensar que la vida s'ha de gaudir fins al final, es posaria un disc de rock dur al reproductor del cotxe i viuria els seus últims moment amb intensitat i ferocitat.

No va així. Es una sensació molt simple: calma. L'únic que sents es calma i estàs molt serè, com si poguessis veure la veritat de les coses. Tot es converteix en possible per a tu i si realment hi ha alguna cosa que continues creient impossible simplement ignores la seva existència, i ara ja sí, res se't resisteix, tot es possible.

Simplement em concentro en la carretera, segueixo el camí que he de seguir per arribar al meu destí on poder desfer-me de mi mateix. Jo crec que el pla es bo, asseguro l'èxit en acabar amb la meva vida llançant-me amb el cotxe directament a un llac. És veritat que em quedava una mica lluny de casa, però cap distància em pot salvar, ja.

Està sonant Kuot a la ràdio. Està sonant la seva cançó més popular: «No hi pugis amb mi». La meva atenció canvia de la carretera a la música instintivament, sense poder-ho controlar. I per conduir se m'activa el "pilot automàtic".

No em molesto a amagar la decepció i cabreig que sento quan el doctor em dona els resultats de les proves que havia realitzat dient "Pere, no son bones notícies. Tens tuberculosi pulmonar i no serà senzill el tractament". No volia que els resultats diagnòstiquessin cap tipus de malaltia en mi perquè no m'agrada medicar-me i ben obvi que és, que quan ets afectat per una malaltia et foten medicació per tot arreu. I tampoc no volia que em diagnòstiquessin cap malaltia per la Consol. Porto molts i molts anys amb ella i tot aquest temps sempre he estat igual: no m'he preocupat mai d'anar a cap metge davant de cap situació. El meu estat de salut l'ha preocupat sempre per aquest motiu. És normal que la Consol pateixi per això, ho entenc i per això em fot.

Però ara ja no s'hi pot fer res, així que diem adeu al doctor i cap a casa. La Consol parla: —Pere... —parla amb un to de veu trist, com derrotat—. Bueno, ara hauràs de començar

a fer el que no has fet en tota la teva vida.

No és la comunicació natural entre nosaltres, però em limito a fer un gruny d'aprovació perquè no tinc ànim de baixar la moral de la Consol fent-li entendre la situació. De fet ja la sap, però li costarà d'acceptar: en aver tardat tant a diagnosticar la malaltia, aquesta s'ha desenvolupat massa perquè cap tipus de tractament m'ajudi a superar-la. La tuberculosi s'acostuma a controlar d'una manera relativament senzilla quan es diagnostica a temps, però no és el meu cas.

Crec que és millor que condueixi jo així que li dic a la Consol i em dirigeixo cap al seient del conductor.

Ens posem en marxa.

Soc l'Aina, però tothom em coneix com a Kuot.

És una nit fosca, però hi ha llums il·luminant-ho tot. Hi ha molta gent, moltíssima. Crits, aplaudiments, emoció per tot arreu. La gent és feliç, gaudint i ho criden al món, per ells, ara mateix, el món soc jo. No sé si mai deixarà de passar-me, potser sí, però ara que soc nova en els escenaris, cada vegada que em trobo damunt d'un d'ells tinc les emocions a flor de pell, cada vegada. Ara he de tocar el que s'ha convertit en la meva cançó per excel·lència. Mai hauria pensat que arribés tan lluny. Ni jo ni la cançó. I menys totes dues juntes.

Sé que torna a venir un rugit multitudinari el qual m'encendrà el cos i malgrat que m'agradaria, no podré participar en ell, però avui torno a ser jo qui ha de donar a la gent l'emoció, així que deixaré que em recorri el rugit per dins, que m'encengui, i trauré la meva millor música.

Començo a cantar i arriba el rugit, un rugit més potent que cap altre de la nit i no puc mantenir-lo a dins, és tan fort que se m'escapa, se m'escapa i simplement toco la cançó, però la toco encesa, encesa com una flama en moviment.

Quina vida que he tingut. He tingut una vida molt incompleta, és com si no hagués arribat a viure.

Recordo amb tendresa els meus primers anys de vida a casa amb els pares i la meva petita germana, però els records tendres acaben ràpidament i arriba un Godofredo jove, una joventut bastant prematura i un altre cop incompleta. Llavors les coses ja es van començar a posar tenses, cada vegada ens aguantàvem menys amb els pares. Em creia més gran del que era i la situació social que ens envoltava no hi afavoria. Estàvem enmig d'una guerra enfonsats en la pobresa i jo en cap moment vaig actuar en conseqüència. Amb prou feines tenia 17 anys quan finalment vaig entendre que el millor que podia fer, en benefici tan meu com de la família, era abandonar casa meua i marxar a fer nova vida, i el que més em va costar va ser fer-me la idea que no tornaria a veure la meua petita mai més. MAI.

Un cop em vaig trobar aquí em va costar bastant establir-me a una “vida normal”. Al cap de 4 anys i poc més em trobo en una bona situació laboral i social. Però fa tres dies vaig tornar a tenir els 17 anys i es va trencar tota la màgia que vaig trobar en aquest lloc. Tres dies seguits sense moure’m de casa després que em fessin fora de la feina per culpa del meu company a qui considerava un amic, i em trobés que la meua parella m’havia deixat, com un gos abandonat que ningú vol.

La vida que em queda, me l’hauré de passar medicant-me. Cada dia, prendre’s les pastilletes i realment per res, no em salvaran, tampoc. Però ho hauré de fer, només per la Consol. Si m’he n’he d’anar, millor que estigui tan tranquil·la com sigui possible.

Podria haver reaccionat abans. No em van fer les proves fins que em vaig haver desmaiat sobtadament dues vegades i la Consol em va dur a urgències. Ja havia mostrat altres símptomes de tuberculosi i els metges ja a l’inici del procés em van avisar que el més probable era que tingués tuberculosi pulmonar. I tot i que ja m’havien avisat, m’ha agafat d’imprevist quan m’ho ha dit el doctor. No m’ho volia creure i com si fos poc, em moro. Bàsicament, em sap greu per la Consol. Molt de greu.

El concert ha anat com la seda. Soc Kuot. Costa molt entendre on ets, on has arribat, però és magnífic. Tota la gent, molta gent que et crida, a tu, que t’admira. Orgull.

Estic tornant cap a l’apartament situat a la ciutat veïna d’on ha sigut la actuació, i al cotxe m’agrada posar la ràdio per escoltar les meves cançons. M’ajuda a acceptar on he arribat, m’ajuda a acabar d’encaixar-ho. Ara sona «no hi pugis amb mi», és la meua millor cançó, m’atreveria a dir, almenys és la que agrada més a la gent. Una cançó que parla de dos germans dels quals al més gran se l’emporten com a esclau, i el petit, sense saber què està passant, vol acompanyar al seu germà gran a on sigui que vagi, sempre el voldrà acompanyar. És molt potent i em transforma cada vegada que l’escolto. Premo l’accelerador amb força i gaudeixo amb l’adrenalina que allibero.

Noto un fort impacte, dolorós i m’adono que he xocat contra un altre vehicle i he sortit disparada pels aires. El cap se’m mou bruscam

La cançó «no hi pugis amb mi» de la jove cantant Kuot és l’únic que evita que al cotxe hi caigui un silenci sepulcral. La Consol sempre ha estat molt xerraire, però després del que ha passat avui i el que encara té per assumir, és normal que no digui ni piu.

És trist que una persona tingui una fi de vida com la que m’espera, però encara és més trist que una persona perdi al seu company de vida com no penso permetre que ho faci la Consol. No em puc permetre continuar vivint com vivia i he de començar a “fer bondat”.

No estic gaire atent a la carretera, però controlar la circulació del davant no comporta molta dificultat.

— PERE!! —Crida la Consol—. AL DARRERE!!

Sobresaltat miro darrere i veig com un cotxe de “gamma alta” impacta contra el cul del nostre cotxe i surt volant, literalment. Nosaltres fem voltes a una gran velocitat, però ens anem estabilitzant poc a poc. Gairebé hem parat de girar i veig un camió que se’ns acostava. Sembla que no tindrà temps a rectificar. Almenys morirem jun

Quedar-se sense feina o sense parella son coses que van passant a la gent, però quedar-te sense família inclús estant viva, és personal. A qui li ha passat? A qui li ha passat!? EH!? A QUIIII!?

Em recorre un calfred de dalt a baix i faig força amb els llavis, l’un contra l’altre, intentant reprimir l’onada que em recorre per dins.

Això és la cançó, la maleïda cançó m’ha apressat i s’ha colat al meu cervell. «No hi pugis amb mi»: una cançó que parla de dos germans...

Una cançó ha pogut amb mi. Tornaré a començar la meua vida, la reformaré i en faré alguna cosa de bo. Per tu petita, per tu.

Serro les dents, trepitjo fort, agafo el volant amb força, però de poc serveix. Deixo anar l’accelerador, relaxo el cos, obro els braços i em deixo consumir pel que queda de cançó. Sé que estic al mig de la carretera i amb el cotxe en marxa i en efecte, descarrilo i començo a fer voltes de campana. Tinc la sort que el cotxe es torna a posar de quatre rodes i aprofito per girar cua i dirigir-me cap a casa. Crec que podré refer la meua vida.

Inspiro.

Expiro.

Arrenco el motor i en aquest mateix instant veig un cotxe literalment volant en la meua direcció. Em cau a sobre i noto l’impacte contra el parabrisa

Dins el cotxe on hi ha un home mort sona música procedent de la ràdio. El volum de l’emissora no és gaire alt i gràcies això hi ha una atmosfera tranquil·la. Però la música s’acaba i és substituïda pel canal informatiu, com el conductor ho tenia programat. Una veu masculina parla: “Hi ha hagut un accident brutal en una carretera secundària amb tres vehicles afectats i sembla que no ha deixat supervivents”. Una veu femenina apareix quan cessa la masculina dient: “En efecte Carles, es veu que ha xocat el primer vehicle contra un segon, ha sortit pels aires i ha caigut a sobre del tercer. El segon vehicle ha patit una col·lisió contra un camió. Els equips ja van cap al lloc de l’incident”.

Torna la música.

XIV PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

ADULT C.

Títol: **Klimt**

Autor: Joan Carles Gonzalez Pujalte

Tot art és eròtic
Gustav Klimt

En una paret hi havia un quadre. Era un quadre gran, quasi del tot quadrat, de marc negre i gruixut, amb molts colors i formes, certament decoratiu, potser amb aquell decorativisme d'altres temps; però un d'aquells quadres, en definitiva, que mai no passen de moda i que apareixen com estampa en moltes revistes de decoració o d'Història de l'Art. Representava un garbuix de dones que sembla que han dormit juntes. Podríem comptar d'una ullada en principi set, que jeien mig adormides fetes totes elles un pom, entortolligades i entrelaçades per braços i cames i amb un gest com de complaença i certa lascívia, especialment en la mirada. *És molt maco*, pensava simplíssimament la Patrícia, aplicant a l'art les formes més rudimentàries de crítica. Maco o lleig. M'agrada o no m'agrada. Segons es miri i segons el dia. Aquestes eren les bases estètiques de les quals partia quan havia de jutjar el valor de les coses artístiques.

Abans de començar a fer la cambra, peça de l'apartament que sempre deixava per al final, se'l mirava detingudament aquell quadre, fent una mena d'acte ritual. Es fa de bon mirar, molt més que d'altres quadres d'altres cantons de la vivenda; gargots estranys, traços damunt de paper blanc que semblaven esgarrinxades, homenots de mirades desencaixades, línies convulses de colors i llençols del tot blancs amb una rodona superposada d'un blanc més pur encara.

A baix de tot, a la dreta, posava el nom del pintor. *Gustav Klimt. Espanyol no és*, pensà la Patrícia el dia que es va fixar. Curt, sí, però no el recorda mai. I mira que el llegeix cada vegada que passa pel costat. Un dia pel carrer, li va venir al cap i li ho va dir al seu marit. *Gustav Klimt!* I ell va dir que què coi li passava i ella li va contestar, somrient, que res, que eren coses seves i van continuar caminant rambla amunt rambla avall parlant d'apuntar el nen a les colònies d'estiu. És un nom potser alemany. No s'hauria d'oblidar mai, k-l-i-m-t. Quin desastre, pensava ella. I això que fa un esforç. Quina memòria. Per això els mestres li va dir que fes efepé, que no servia per al batxillerat. Ara li dirien que té dèficit d'atenció; com al seu fill o alguna cosa semblant. S'ho hauria d'apuntar en algun lloc i potser mirar a internet quines altres coses ha fet aquest senyor.

El llit estava una mica més desfet del normal. Els llençols eren totalment aixecats i els coixins, tots dos, bonyeguts, amb marques del pes de dos caps. La Patrícia va treure del tot la màrfega i els llençols. Li va semblar que encara estaven calents tot i que no podia ser perquè ja era mig mati i ell s'aixecava amb el sol com algun cop ell mateix l'havia comentat. Hi va treure un pèl. Després un altre pèl arrissat. La Patrícia es va descordar l'últim botó de la bata de treballar i es va descalçar arrossegant-se una sabata amb l'altra. S'ajaçà i s'hi va rebolcar. El llit era còmode i donava joc als plaers corporals. Ara cap amunt, ara cap avall, rodava per l'ample matalàs i estenia la seva cabellera deslliurada de les gomes i pinces per tota la geografia plana del llit, fent-lo seu per dret d'invasió. Ho feia sovint això, tot fantasiejant. Tancava els ulls i somiava desperta coses que l'eixamplaven la carn del sexe i del cor.

(Ell ha besat les divuit pigues d'ella i ella ha anat endolcint els seus llavis amb cada pam de la pell d'Ell. Quines poques paraules necessiten!. Però són tan belles les que es diuen que a ella li agradaria escriure-les. La pell tensa. El cabell flonjo i suau. Les aromes d'un perfum delicat. La tensa distensió dels músculs. Aquell donar-se l'un a l'altre. Sí, obrir-se a la masculinitat d'un home que com un colós s'ha ensenyorit de la seva vida. L'arribada de l'orgasme com un sotrac de la terra sota els seus malucs, bell terratrèmol que dolçament la sepulta sota una sagrada muntanya de carn. I després la son beatífica. Un últim pensament abans del somni: el nou dia curull de vins i roses. El dolç sonar del rellotge. Tic-tac. Les hores al seu costat, mai a sobre, mai com un volum pesant.)

El puto rellotge! La Patrícia es va incorporar. Asseguda al llit es va recollir el cabell amb una forquilles. Es va posar una a la clenxa mentre l'altra la sostenia a la boca. Va repassar els sécs del llit no fos que hagués deixat alguna cosa per allà. Es va arreglar la roba. Es va embotonar fins a dalt. S'aixecà. Es va posar les sabates. *Puto rellotge*, va repetir un parell de vegades. Sonava malcarat, brut, ombrívol. Sonava impertinent. Li quedaven uns trenta-cinc minuts per enllestir tota la feina. En qualsevol moment ell podria arribar. Va fer el llit ràpidament, amb ràbia, enfadada. Va apartar les mantes amb un gest violent. Va decantar els llençols. Va treure el coixí de la coixinera. Va tibar del llençol de baix i el va col·locar tens als seus quatre punts d'ajustament. Va tirar la màrfega cap amunt. Va tornar a ficar el coixí ben ficat dins la coixinera i li va donar copets per arrodonir-lo. I quan ho va acabar de fer, va treure delicadament i amb dos dits, un altre pèl.

Amb aquell pèl entre dos dits va passar la vista pel llit i li van venir al cap imatges lúbriques. Va tornar després a mirar el quadre. En aquell tumult de dones li va semblar reconèixer la cosina Mari, la de Guadix. La de dalt a la dreta. *Té un aire*. Té els seus mateixos ulls de drama de poble com d'aquell drama de Lorca que li explicaven a l'escola, aquell d'un casament que havia d'acabar com el *rosario de la aurora*.

Ella personalment voldria ser la del centre, la que sembla sortir del son amb una serenor d'àngel i no una qualsevol d'aquestes altres que s'ha apuntat a darrera hora a la festa. De sobte es va adonar. No eren set les dones, a les que més o menys tenia controlades des del primer dia que va veure l'estampa. Eren vuit. Encastant el cap al maluc de la que ella voldria ser, hi havia una altra amb els ulls entreoberts i els llavis pàl·lids amb la color d'aquelles vores ensucrades dels gots de les begudes elegants. Això la va pertorbar. No havia comptat amb aquella presència. No se l'esperava aquesta. Apropant-se al quadre amb el plomall a la mà, li va semblar impossible que fins a aquell moment no l'hagués vist. *Gustav Klimt*, va tornar a llegir a baix de tot a la dreta. Va donar l'esquena al quadre i va continuar traient pols a la cambra, ara l'armari, ara la tauleta. Tic-tac, sonava insidiós el rellotge-despertador i al recollidor jeien, inerts, els dos pèls arrissant entre algunes engrunes de pols.

Va procurar fer com si no-res. Va voler pensar en d'altres coses. Què faria per menjar i que hauria d'anar a pagar el rebut de la comunitat de veïns perquè el marit segur que s'ha oblidat. Però sabia que darrere seu aquella nova presència del quadre la seguia amb aquells ulls aquosos i passionals i que totes dues es morien d'enveges i rancúnies difícils d'explicar. Damunt la seva esquena notava un àcid de ràbia i gelosia, una fúria d'amant decantada. Li va semblar sentir una rialleta aspra, quasi malvada, fora de lloc. Devia venir del carrer. ¿O venia de les altres dones de dintre del quadre, les odaliskes ja veteranes, que hipòcritament feien costat a la nova companya? Va començar a escombrar i conforme remenava l'escombra pel terra, el seu ànim s'anava escalfant fins a fer-se-li per dintre unes bombolles inaguantables d'odi i malfiança. *Què s'havia pensat aquesta nouvinguda, d'on l'havien arreplegat, de quin carreró de mala fama, de quin bordell?* Tot d'una es va regirar.

Ulls de fura, gest de rata, llengua bifida, ànima de hiena, veu de xacal, pell de sargantana, bruixa, meuca, llimac, filla de puta, cabrona, gripau. Tot això va dir a la setena dona recentment descoberta mirant-la a la cara, a dos centímetres de distància; *aprofitada, mamona, meretriu, porca, repugnat, bagassa.* La Patrícia li va escopir un gargall tan dens com la seva frustració. L'esput va quedar primer enganxat al vidre protector del quadre. Després va lliscar lent cap avall, espès com la ràbia de les persones, fet un riu de misèria amb bombolletes blanques. I després va començar a insultar-la en castellà, que és una llengua ruda i aspra molt apropiada per a l'agressió verbal, amb matisos un xic diferents al català, però totes dues tan punyents com espases. Va moure l'escombra amb energia renovada. De sota el llit va sortir una cosa negra. Va reconèixer què era. Unes calces. Unes calces negres, negres com una medusa negra. El primer que va sentir va ser que se li formava una estalactita al centre del pit. El cor li començava a rajar gel. Va passar allà uns segons amb la peça íntima desplegada entre els dits d'una mà i els dors de l'altra mà, observant-la amb una ràbia que li feia mossegar-se els llavis. Petites, petites. Eren molt petites. I feien olor d'un perfum molt íntim, *de puta*, es deia en la seva ira la Patrícia. Als ulls li va venir una fúria colpidora. Va llençar allò contra el llit amb la força del menyspreu. Va acabar d'escombrar amb fúria i va portar el recollidor

i l'escombra a l'habitació de la rentadora on es canviava i on deixava les seves coses mentre feinejava. Va descordar-se la bata de fer feines mentre plorava d'odi disposada a marxar deixant-ho tot tal qual, de potes enlaire. Li va venir un rampell i *ah, no, no*, va creuar el pis decidida cap a l'habitació.

Es va encarar amb la dona descoberta al quadre de Klimt. *T'ho tenies ben callat, eh?* La resta de dones romanien mudes, potser còmplices, potser absortes en la seva pròpia luxúria i llunyanes als afers d'altri, potser tan divertides que no volien perdre's detall. Li va dir pécora i putona. I si no fos perquè era un cos no real l'escopiria un altre cop o potser el copejaria. Es va avergonyir del que sentia i va abaixar els ulls. Va agafar les calcetes i les va doblegar pulcrament i les va posar damunt la tauleta de nit, junt al despertador, perquè ell sabés que les havia descobert, perquè almenys patís una mica de vergonya. Abans va passar un drap net per tal de netejar el quadre de les seves pròpies bavalles i després el líquid per netejar cristalls.

Va sortir molt enfadada i quan passà pel supermercat, va pensar en entrar ja quasi sense ràbia per comprar qualsevol bajaranada que no necessités. S'adonà llavors que novament havia oblidat el nom del pintor d'aquella merda de quadre que ara ja no l'agradava gens.

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

INFANTIL A2.

Títol: L'abraçada de la mare

Autora: Clara Barcons Camps

Hi ha alguna cosa més dolça que l'abraçada d'una mare?

Quan m'abraça la mama
per a mi no hi ha res semblant,
res tan agradable
que es compari a aquell instant.

Si tinc ràbia o tinc tristesa
ella en fa sentir millor.
Amb paraules m'acarona
perquè entén les meves pors.

Els seus petons són de sucre,
de mel, de crêpes i de gelat.
En els seus ulls veig la lluna
que em convida a somiar.

Llegim contes plegades,
i em sembla que puc volar!
De llops o de cases encantades,
de boscos, follets i dracs.

Amb les meves fantasies,
alegria i molt d'humor,
pintem mons imaginaris
al nostre refugi d'amor.

I si a la nit se m'escola
algun malson dins del llit,
entre balls, rituals i màgia
els fem fugir esporuguits.

La mama també s'enfada,
i llavors cridem ben fort!
Però ens perdonem penedides,
imperfectes, ella i jo.

No entenc la guerra que trenca
tants cors de mares i nens.
Per a ells va aquest poema
amb un desig de pau immens.

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

JUVENIL B2.

Títol: Innocència

Autora: Clara Antón Jiménez

per Aralc

Quan l'ombra neix als ulls,
és que ens hem fet grans.
Quan l'ombra neix als ulls,
ho devasta; tot.
Apretem els ulls i ens mosseguem els llavis:
la fulla s'ha després de l'arbre
en plena época tardoral;
o no.
Mirem enrere i caminem cap a la foscor:
sense saber el camí,
sense voler tornar.
Totes les llums són grises
i les ombres, negres.
Totes les idees són fosques
i els raonaments plens de pols.
La tendresa ens somriu amb malenconia,
els raigs del sol ens abracen
en un setembre acabat.
Qui sóc?
Encara no ho he trobat.

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

JUVENIL B3.

Títol: El dinar del meu 12è aniversari

Autor: Martí Osuna Saavedra

Recordo encara aquelles melodies
que de la teva boca eixien
mentre tots els migdies
cuinaves els plats que tots fruïem.

Quan encenies l'estèreo del menjador
i dels altaveus n'eixia música francesa,
si encenies el forn era indicador
que preparaves un plat digne de la noblesa.

Creps, arròs, fideus,
mandonguilles o pollastre,
tots eren propis dels déus,
i deixaven un agradable olor com a rastre.

Tot el que cuinaves era immillorable,
però els meus plats preferits eren els macarrons i les galetes,
el seu gust era insuperable,
i feia que se m'enrogessin les galtes.
I aquell dia, mare, em vas fer macarrons,
i tots junts ens els vam menjar,
fent constants mencions
de lo bo que era el dinar.

A més, un pastís vas elaborar per les postres,
ple de xocolata per dintre i fora,
i, per a fer les meves delícies,
vas dibuixar-li amb xocolata blanca el rostre la gata nostra.

I aquest és, mare, el millor regal que em podies fer,
el meu menjar preferit,
receptes que desitjo als teus nets facis conèixer,
i puguin gaudir d'elles tan com jo he fruit.

XIII PREMI POESIA MODEST SALSE

ADULT C.

Títol: La bellesa

Autor: Jaume Piquet Alcazar

Benaurat l'instant

en què la bellesa ens tomba com una onada,

i ens omple de sal i ens renova.

I nosaltres que gravitàvem al voltant d'una idea trista,

impermebles a la brisa del temps,

a l'aigua i a la roca,

ara ens fem grans i ens dissolem

-i segueixo la fressada metàfora-

en un mar, diuen, d'infinita poesia.

Havíem endurit les nostres pells

amb l'escorça de l'alzina surera,

havíem deixat de meravellar-nos

amb el vol voluptuós i l'esgarip de les gavines,

havíem deixat de bategar amb el fluxe circular de les ones...

Quants poemes deuen encabir-se en aquest paisatge?

Encriptada, amagada, invisible,

esquerpa als ulls que no estimen.

La poesia no té paraules, és un cos fonent-se amb un altre cos.